

عنوان مقاله:

ساختار و کارکرد تصویر رویش در شعر شفیعی کدکنی

محل انتشار:

پژوهشنامه نقد ادبی و بلاغت، دوره 6، شماره 1 (سال: 1396)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

علیرضا محمدی کله سر - استادیار زبان و ادبیات فارسی دانشگاه شهرکرد

فاطمه حمزه شلمزاری - دانش آموخته کارشناسی ارشد دانشگاه شهرکرد

خلاصه مقاله:

یکی از ویژگی های مهم شعر شفیعی کدکنی، پیوند عمیق آن با ادبیات و گذشته تاریخی و فرهنگی ایران است. نمود این ویژگی را بیش از همه، در دو حوزه اسطوره و عرفان می توان دید. بنابر اظهارات منتقدان، این دو در کنار مضامین اجتماعی، مهم ترین دلالت های معنایی شعر شفیعی را تشکیل می دهند. هدف مقاله حاضر، بررسی نظام تصاویر شعر شفیعی کدکنی و تبیین ارتباط آن با سه حوزه معنایی یادشده است. از این رو با معرفی تصویر رویش، که تصویر مرکزی در شعر اوست، شبکه تصویری شعر وی ترسیم شده است. این شبکه تصویری، حاصل گرد آمدن نظام مند تصاویری چون رستنی ها و باران و بهار و صبح و سرودن است. مهم ترین کارکرد تصویر مرکزی رویش، ایجاد تقابل معنایی میان دو دسته از مفاهیم است که امکان دلالت گری شعر شفیعی را در سه حوزه یادشده ممکن می سازد. بنابراین، خوشه تصویری رویش را در شعر شفیعی باید نقطه برخورد اصلی ترین معانی برآمده از شعر وی محسوب کرد که با چینش مفاهیم و تصاویر در نظامی تقابلی، موجب بازتعریف بسیاری از نمادهای سابقه دار در شعر معاصر فارسی می شود.

کلمات کلیدی:

تصویر مرکزی، رویش، تقابل دوگانه، عرفان، اسطوره، مضامین اجتماعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1321759>

